

JAHODA SÁNDOR

Taposómalom

teremtőnek képzelem magam
ha írásra görnyedek

de már sokkal kisebb vagyok
mikor felállok

emlékek roppannak alattam

mintha egy zacskó csipszen taposnék
vagy az élet mellkasán

rohadt nagy a csend

Marcangoló

végül mindig kilábalok
az örömből

tíz köröm emléke

mire kikaparom a homályból
jövőmet

emberek járnak a várost

mintha futószalagról
szökkentek volna le
vagy egy
Bosch-vászonról

ha kinyitom a szemem

szétmarcangolt fűzfakosárnak
érezem magam
vagy bezúzott csúszdának

és hirtelen elsápadok

mintha meszet öntöttek volna
egy gyermek-arcra

Szétesett a tél

szétesett a tél
akár egy ócska takaró

fecske-szárnyak
szabdalják
a felhőket

tavasz van
tavasz van

nejlon-zacskókat
virágzanak a fák

és gép-madarak
énekelnek az égen

tavasz van

nézem
a szilánkosra tört
jövőt

cserepein megcsillan
a tekintetem

és semmit se látok
a ragyogástól

Őszülés

hideg felkiáltójelek
a tagjaimban
már lázasabb
sietséggel
vakargatom
a bőrömet
az ősz
berendezkedett
a nyár
hűlt helyén
züllenek a parkok
a fák
sztriptíz táncosnők
egy intés
és vetkőznek
elfordítom a fejem
ez egy
szabad ország

POLGÁR ANIKÓ

Orpheusz a lejtőn

Megyünk lejjebb és lejjebb,
kicsúszik lábunk alól az erdő.
Eurüdiké könnyed, lebegő,
szinte súlytalanok a gyerekek:
csak az én léptem nehéz.
Félelmetes, ahogy a babakocsi
meglódul a köveken,
ahogy elfut mellettünk két
póráz nélküli, nagytestű kutya,
s a gyermek a hajó alakú, tölgyfa mászóka
árbocát már mintegy repülés közben,
kétségbeesetten kapja el.
Megpróbálok elébük vágni,
tuszkolni felfelé mindhármukat,
tolni a folyton visszacsúszó babakocsit,
megragadni a szétfolyót,
s Eurüdiké apró kavicsokból kirakott képét
begyűjteni a kisvödörbe,
hogy fönt a kastélynál majd újra összerakjam.

Eurüdiké az aluljáróban

Észrevétlenül hull be ide a hó,
hiába keresem a tegnapi
latyakos talaj ismerős hajlatait.
Hónapokig tartott, mire megtanultam
a föld alól megközelíteni a dolgokat.
Mire eltaláltam, melyik irányba nyúl
a semmiben lebegő jobb és bal kezem.
Ha sikerül kitalálnom innen,
persze, mindig csak egy-egy pillanatra,

nem tudok még fellélegezni sem.
Igazi, mély tüdő kell ahhoz
és igazi, fönti levegő.
Fájdalom!
Hisz ez az én gyerekem,
én kötöttem erősen székekhez,
babakocsikhoz, önmagamhoz is,
s most egy idegen nő tapogatja húsos kezekkel
vaskos, duzzadó csecsemőcombjait.

Eurüdiké sebe

A hasán marta meg a kígyó,
hosszában harapta át a bőrt,
egészen lent,
a bikini vonalán.
Kezdetben görnyedezve járt,
alkarját rászorította,
mint csöpögő lefolyócsőre a frottír törölközőt.
A központot, a csúcsforgalmat kerülte,
a fontoskodóan nyüzsgő árnyakat,
a racionális önérdékkövetés
ködként gomolygó maradványait.
Fehér volt Eurüdiké, áttetszően fehér:
hirtelen hagyta el a hús, a bőr, a vér,
mint a kutyák csaholása elől elrebbenő
megannyi kövér, de jó reflexú galamb.

SZÚK BALÁZS

Decemberi testamentum

Mit adhatnék még Neked, hisz
a „sóhajok hídját” már precízen
lebontották szomorú üvegodúm előtt;
egy évvel többre emlékszel
majd e század különös elejéről, mert
ötödik évszakunk tőlünk félve,
hóban menetelve, tovatűnik ím;
itt a tavasz mindkettőnknek,
a jószolt didergő ággal,
a Völgy nem hallgatja már a Hegyet,
mit is kezdhette a Magassággal;
szépségedből álmodott diadémon,
mely értünk ragyogott egy fura „évszázadig”,
társtalan levelek zörögnek;
s nem jön a gyöngy a mélyből,
se remény buborékja a sötétből.
Vége van hát: messze még
az égi tó mélye, hol
lemállik rólunk földi festék,
csendesen, mint lenti esték
egymásra nevetünk, addig
pedig maradt e testamentum,
mint hallgatag kötelék...
Fehér palástom örök, hófehér
idő kulcsolja kezeink, a
bölcső üres, hó sincs
benne, csak a világegyetem
iszapos sötétje, s hiába várlak,
az éjszakától nem látni a napraforgótáblákat.
Boldog vagyok így, hisz
megérkeztem már,
nem lebegek, csak zajtalan eső van,
nincs már lehetetlen...

bezárom a templomom, s
utoljára nézem a ferde keresztet,
ahogy vérünk sírva csurog a tetőn,
egészen a szájunk szegletéig...

VIDA GERGELY

ért, semmit

Van egy (1) emlékem: ahogy anyunak
próbálok megmagyarázni valamit.
A begyben összeszorított három ujj
az emlékem, mozgás helyett a hadonászás,
a vehemencia.

Ő sóskával kínál, ha már átjöttem,
hozza a kenyeret, kimegy érte a mondat
közepén, mert krumplival nem
szeretem. A marhahús stabil, a marhahús-klisé.

Anyu nem ért semmit,
de ez oké.
Anyu nem is hús,
de közel vagyok,
langyos, melegszik, összeér a bőrünk
egy helyen, ahogy elém teszi, ez is
oké.

Anyu, anyu,
azt hiszem, fogalom vagy,
a fogalom definíciója,
kb. az, aminek átismételtem érettségi előtt.
Utánadolvastam, bizony. Amit apuval tettetek
velem, ahhoz nem fér kétség,
ne félj. Csak érteni nem lehet. Ja.

Snuff

Már csak hullákat találni,
ki tudja hány évesek,
ők sem tudják hány éves vagyok.
Nem voltam már itt, amikor meghaltak.
A körülményekhez képest jó állapotban vannak,
rájuk van írva a halál oka,
bele van karcolva a műanyagba
körümmel.

Mennyivel könnyebb lenne,
ha felvehettem volna videóra a
kimúlás zavarba ejtő időszakait
– vajon hónapok lehettek, évek?
Vagy ha lefotózok néhány pillantást azok közül,
amelyek nem hozzám kötődtek már,
és végképp nem a fotóapparátus megingathatatlan
jelenlétéhez.
Hanem ahhoz az ürességhez,
melyről tőlem hallottak először,
és csak bolygónyi mágnesgömbhöz
lehetett hasonlítani. Nincs ennél tapinthatóbb
tökéletesség, és nemcsak a matchboxok alvázat vonzza.

Azt mondják, mások haldoklásából
megtudhatod, ki vagy.
Erről az álmomról akkor
meséltem nekik, mikor még (a) dagadt hatodikos voltam,
de már érett ahhoz, hogy milyen részeket érdemes
elhallgatni. Ezekre értelemszerűen
nem is emlékszem.

Elefánt a gyerekszobában

Ismered, barátom, a gyerekszobákat:
mennyi tárgy marad bennük, sok abbahagyott
holmi, szerteszét.

Az enyém ugyanilyen ismerős,
nem nevezek meg egyet sem.
A különbség, ha van, hajszálnyi,
ebbe kapaszkodom.
De mi közöd hozzá?

Olyan klassz végigtekinteni a horpadt arcokon.
Csak erőltetve tudom kikerülni a tárgyak
testét, lábam a szőnyeget is alig éri.
Erre mondd, lavírozok, akár egy ormóttan
plüssállat. Pedig ez csak lebegés,
mintha lenne is gravitáció, meg nem is.

Félek, leverek valamit.
Húgom babái a hasukat fogják. Ciki,
nyilván megzakkantam.

Hogyan jutok ki *e bordelból*?
Ez meg anyám hangja, egy talált tárgy,
fájdalmasan anyaszerű.
Meg kell valahogy oldani –
ennyi üzenet sem jön a palackból.
Törni szükségtelen hozzá,
és bezúzni sem kell semmit.
Persze nem lesznek a dolgok kevésbé
lehangoltak ettől.